

ACHTER DE SCHERMEN

Arné 'van Han van Bram van Wullempje' Van Vossen

In deze rubriek komen mensen aan het woord die -meestal volledig vrijwillig en zonder op de voorgrond te treden- onmisbaar werk leveren voor onze zo geliefde hondensport. Arné van Vossen is voorgedragen door Eric Mulders die vertelde: "Arné doet heel veel voor de jacht. Hij organiseert voor meerdere rasverenigingen de veldwedstrijden in St Annaland op het eiland Tholen. Samen met Liselot runt hij een lokale -in St Annaland- winkel voor diervoeders.

door Femke Lagaaij

Om maar met de deur in huis te vallen Arné, die veldwedstrijden in St Annaland ken ik van de spaniels. Het zijn altijd prachtige wedstrijden bij jullie! Begrijp ik het goed dat je je veld voor meerdere rassen beschikbaar stelt?

Arné: "Ja dat klopt. Voor de staande honden stellen wij ons veld in voor- en najaar open. En dan hebben we inder-

daad de spaniels altijd de één na laatste zaterdag van januari. Dat is echt een traditie want we doen dat al meer dan 25 jaar."

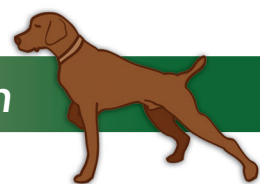
Wow, geweldig! En dan hoorde ik ook nog dat je de 4e generatie Van Vossen bent die dit doet.

Arné: "Inderdaad, vandaar de naam

boven dit artikel. Ik ben de 4e generatie jachthouder en fungeerde eerder ook als jachttopzichter. Mijn overgrootvader was jachthouder van een kleine 1000 hectare rond St. Annaland. We spreken over het begin van de vorige eeuw. Helaas weet ik niet zo veel over hem, ik heb hem zelf niet meer meege maakt. Mijn opa heeft het in de jaren 30

De jachthut

3 generaties jachthouders aan de muur

overgenomen. Hij was jachtopzichter, wat nu boa heet, en jaagde actief in ons veld. Mijn vader nam het in 1982 weer van hem over en ik -de vierde generatie in mannelijke lijn- heb zowel de jacht als het toezicht in 2010 overgenomen van mijn vader.

Wat die vier generaties verbindt, is in eerste instantie de liefde voor de jacht. Passie voor de jacht, daar hoort natuurlijk een hond bij. Dus logisch dat je dan ook iets met honden wil in je veld. Mijn vader ging daarom het veld beschikbaar stellen voor veldwedstrijden. Eerst voor de langharen en snel daarna ook voor de spaniëls. De spaniëls komen hier zoals gezegd nu al ruim een kwart eeuw!

ESS Jimmy met fazant

De voor- en najaarswedstrijden van de staande honden worden gehouden om het werk van de hond op het vastzetten van het wild te beoordelen zonder dat er met een jachtgeweer geschoten wordt, dit wordt vervangen door een alarmpistool. Er zitten hier nog fazanten en partridge. Het is een prachtig plaatje als je de hond een mooi parcours ziet lopen, de hond die de geur van het wild tot zich neemt en dan ineens voorstaat. De hond mag dan geen beweging maken totdat de voorjager hem dicht genoeg genaderd is. Bij de spaniëls is het juist weer heel mooi te zien hoe ze het wild flushen. Voorjagers willen graag komen trainen in het veld en je kent veel mensen. Die komen dan uiteindelijk vragen of ze niet namens hun vereniging ook een wedstrijd kunnen komen houden."

Kan je ons iets over jezelf vertellen Arné?

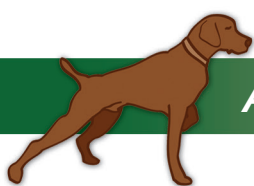
Arné: "Zeker! Ik ben geboren en getogen in St. Annaland. Ik ben al ruim 20 jaar samen met Liselot. Sinds 2016 wonen we naast onze winkel, die we hebben overgenomen van mijn vader. Het is een dierenwinkel waar we voor alle soorten hobbydieren voer- en toebehoren verkopen. Van paarden tot cavia's, van konijnen tot honden. We hebben een heel breed assortiment. We rijden ook bezorgroutes. Zeeland, Brabant, Zuid-Holland, Zeeuws Vlaanderen. Het is hard werken."

Heb je zelf ook honden en loop je daar wedstrijden mee?

Arné: "Ik heb twee springer spaniëls. Een van bijna 14 en een van 7. Ik heb zelf nooit meegedaan aan de wedstrijden. Er gaat heel veel tijd in zitten en we hebben het druk met het bedrijf dus daar kom ik gewoon niet aan toe. En dan gaan we ook nog jagen, het lukt nu eenvoudigweg niet om alles te combineren. Maar ik sluit niet uit dat dat later nog eens komt. Dus voorlopig zit het wel snor met de wedstrijden in ons veld... Wie weet ga ik er nog eens met de beker vandoor haha!"

Je loopt al heel veel jaren mee, zie je ontwikkeling in de kwaliteit van de honden?

Arné: "De gelegenheid voor mensen om te trainen wordt steeds minder. Het valt niet mee om nog mooie velden te vinden voor de honden, zeker niet voor staande honden die veel ruimte nodig hebben. Laat staan dat je velden vindt om wedstrijden te houden. Dat bete-

kent dat je soms mensen aan de start ziet verschijnen die duidelijk nog niet de broodnodige kilometers in de benen hebben. Maar dat kun je ze niet kwalijk nemen, waar zouden ze ervaring moeten opdoen? Gelukkig zijn er in Nederland een paar mensen (lees trainers) die hun ziel en zaligheid erin stoppen en veel combinaties onder hun hoede nemen om het fascinerend spelletje onder de knie te krijgen. De top in Nederland is niet zo breed. Misschien was dat vroeger anders, maar ik zie tegenwoordig wel steeds dezelfde mensen die scoren. Het is ook echt een heel moeilijk spelletje. En er zijn maar weinig mensen die én de trainingsmogelijkheden hebben én die er de tijd in kunnen investeren die je ervoor nodig hebt. Helaas is er weinig nieuwe aanwas. Dat baart je zorgen. Hoe breder de basis, hoe mooier het is voor de wedstrijden."

Is er überhaupt nog voldoende werk voor de staande honden in Nederland?

Arné: "Dat denk ik niet. Maar wij hebben gelukkig de gelegenheid om ons veld aan te bieden. Het is een heel fijn veld: 1/3 grenst aan water, 1/3 aan het dorp en maar 1/3 aan de velden van buurjagers. Dus het wild blijft bij ons in het veld, en dat is niet iedereen gegeven. Bovendien hebben we dekking in het veld waardoor we nog een goede wildstand hebben. Het moge duidelijk zijn dat je voor een mooie wildstand echt goede velden nodig hebt. Wij proberen de variatie in begroeiing te koesteren."

Hoe ziet de jacht er over een aantal jaar uit? Kunnen we dan nog doen wat we leuk en belangrijk vinden?

Arné: "De wedstrijden zijn er voor om de kwaliteiten van de honden te kunnen beoordelen en ik zie het enigszins somber in voor de (veld)wedstrijden... Het lukt sommige verenigingen al niet meer om ieder jaar een veldwedstrijd te houden, als dat niet lukt dan loopt de kwaliteit toch terug."

Wat weten de mensen die je kennen misschien niet?

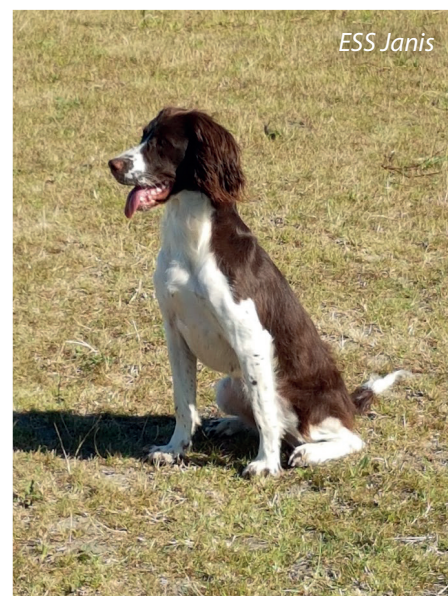
Arné: "We hebben nog een klein paardenfokkerijtje van het prachtige ras "De Shire". Naast de jeugdwedstrijden en de open wedstrijden hebben hier de laatste jaren ook de Continentaal II Bokaal, een EK en de Pieter Rooijackers Trofee plaatsgevonden. Dat is echt de kers op de taart als verenigingen het veld vragen om zulke wedstrijden te organiseren. En ik vind het mooi om dit aan te kunnen bieden."

Heb je nog een paar mooie anekdotes voor ons?

Arné brandt meteen los met 3 verhalen: Wullumpje, toen 42 jaar oud (we spreken over 1913) was jachtopziener en onbezoldigd veldwachter te St Annaland. Op zekere dag liep hij samen met een collega surveillance. Ze hoorden ergens schieten en toen ze drie stropers in het oog kregen werd de achtervolging ingezet. Op het moment dat het drietal staande dreigde te worden gehouden, draaiden ze zich om en schoot één van de drie zonder pardon met een hagelgeweer op korte afstand richting de twee jachtopzieners. Gevolg: de linkerhand van Wullempje werd geraakt maar verder kwamen ze er wonder boven wonder zonder kleerscheuren vanaf. En dit alles voor 2 hazen... Gelukkig kwam het met die hand later helemaal goed.

Bram deed in de 50-er jaren afschot op een van de laatste zeehonden in de plaatselijke haven. De zeehond was toen nog een bejaagbaar dier. Dat kan je je nu toch niet meer voorstellen?

Han kreeg op een nachtelijk tijdstip een melding binnen dat er een damhert los was gebroken en in de polder liep. Na wat begeleidend werk van Han

werd het damhert richting zijn verblijf gedirigeerd. Toen de buurman van Han de volgende ochtend langskwam om te vragen of Han zijn hond niet in zijn tuin zou willen laten lopen, bleek het damhert inmiddels rustig onder het raam van Han te liggen en was het dus het damhert en niet de hond die bij de burens in de tuin had rondgescharreld.

Waarschijnlijk vond deze het veiliger bij een jachtopzichter dan bij zijn eigen baasje. De krantenbezorgster die nietsvermoedend haar rondje deed, had ook moeten bijkomen van de schrik toen dit vreemde huisdier plotseling in het donker voor haar was opgedoken, zo hoorde Han later.

Door een naamgenoot (...) van mij bij zijn staart op te pakken in de woning van een bejaarde mevrouw kreeg ik de volle laag urine over mij heen. Daarna kon ik al mijn kleren beter weggooiën. Ik denk dat ik zo iets voortaan dus maar anders oplos..."

Leuk dat je anekdotes van vier generaties Van Vossen met ons deelde Arné, dank voor dit gesprek! Wie draag jij voor de volgende 'Achter de Schermen' voor?

Arné: "Marcel Dons, omdat ik Marcel al jaren ken -hij zit bij ons in de combinatie- en weet en zie hoe hij zich al heel lang voor de spaniëls inzet. Ik vind dat hij het verdient om eens in het zonnetje gezet te worden."